

*„[K]ialakult az a modell, ...amelynek lényege
az intézményi autonómia és a közszolgálati
HR-igény összhangja volt.”*

Interjú Gál András Leventével¹

Jogászként hogyan alakult ki érdeklődése a politika és a közigazgatás iránt?

Egyetemista koromban az Eötvös Loránd Tudományegyetem (ELTE) jogi karán nem voltak különösebben népszerűek a közigazgatási tantárgyak. Engem is sokkal inkább vonzott a polgárjog, ezért Vékás Lajos professzornak, az ELTE akkori rektorának tanítványaként alapvetően civilistának készültem. Hozzá írtam a szakdolgozatomat 1994-ben, amely azt a kérdést vizsgálta, hogy az általános szerződési feltételeket miként lehet szoftverszerűen kezelni. Ezt a kutatási irányt ma jogi mechatronikának nevezhetnénk. Ugyanakkor neveltetésem hatására, hiszen édesapám '56-os volt, már diákként is foglalkoztatott a közélet, így lettem 1991-ben az ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, majd az egész ELTE Hallgatói Önkormányzatának első elnöke és egyben az országos hallgatói érdekképviselő, az Országos Felsőoktatási Érdekvédelmi Szövetség elnökségi tagja, 1994-ben pedig – már ügyvédjelöltként – alapító elnöke voltam a Doktoranduszok Országos Szövetségének. Mindezek mellett foglalkoztatott a felsőoktatás-politika is: 1991-ben a felsőoktatási törvény előkészítő bizottságának tagja voltam Király Tibor akadémikus, az ELTE jogi kara nagy tekintélyű professzorának irányítása mellett.

Hogyan került kapcsolatba a politikával?

1998-ban, miután leköszöntem a DOSZ elnöki tisztségéről, megkerestem Pokorni Zoltánt, a Fidesz oktatási kabinetjének vezetőjét, és – kicsit széchenyis pózzal – felajánlottam egyéves munkámat ellenérték nélkül egy leendő nemzeti kormány részére. Úgy éreztem akkor – huszonhét-huszonnyolc évesen –, hogy ismerem a magyar felsőoktatást, és annak átalakításában sikeresen tudnék közreműködni. Láttam azt is, hogy az akkori közigazgatás tele van olyan bürokráttal, akik nem akarnak bizonyos feladatokat érdemben elvégezni, rossz alkumechanizmusok működnek és így tovább. Később kineveztek a Pokorni Zoltán vezette Oktatási Minisztérium miniszteri biztosává és a Magyar Állandó Értekezlet (Máért) oktatási

¹ Gál András Levente 2010–2011-ig a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (KIM) közigazgatási államtitkára, 2011–2012-ig kormánybiztos és ennek keretében a Fenntartó Testület elnöke volt. Az interjú 2017. szeptember 13-án készült, a budapesti Edutus Főiskolán.

szakértői bizottságának elnökévé. Hozzám tartozott a Professzorok Háza, a Márton Áron Szakkollégium és a Nyitott Szakképzésért Közalapítvány. Munkám során igyekeztem a magyar közigazgatást és tudománypolitikát néha akadályozó tekin-
télytiszteletet visszaszorítani.

Szerintem nagyon sikeres és jó dolgokat sikerült összerakni, a Professzo-
rok Házának átszervezése is nagyon jó eredménnyel járt. Valójában számomra
ez kiváló iskola volt. Utólag azt tudom mondani, sokkal jobb, hogy kívülről jöt-
tem be a minisztériumba, mert egy ott szocializálódott vezetőhöz képest job-
ban ráláttam a dolgokra, és rugalmasabban tudtam kezelni azokat. Észrevettem
az intézményi problémákat, hogy a háttérintézményi rendszerben nagyságrenddel
több erőforrás és ember van, mint egy minisztériumnál. Például az egészségügy
sem egyenlő az Emberi Erőforrások Minisztériumának Egészségügyért Felelős
Államtitkárságával, hanem látni kell mögötte egy nagyon kiterjedt egészség-
ügyi háttérintézményi rendszert is. A magyar államapparátusban – amit már
Magyar Zoltán is jól látott – a minisztérium csak egy szűk politikaképző elit,
az igazi hadtestet a minisztériumi háttérintézmények jelentik. Utóbbiaknak ezért
tulajdonított nagyon fontos szerepet a Magyar-jelentés, vagyis az első magyar
közigazgatási szervezetkataszter. 1999 végén Pálincás József, az Oktatási Minisz-
térium parlamenti államtitkára felkért, hogy afféle technokrataként, technoló-
gusként vegyek részt a Gazdasági Minisztériumtól az Oktatási Minisztériumhoz
áthelyezett Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság (OMFB) átszervezésében.
Az OMFB akkor egy bonyolult hivatal volt, a hírszerzéstől kezdve sok minden
tartozott oda, és én kaptam a feladatot, hogy rövid időn belül egy meglehetősen
nagy hivatalból csináljak egy kisebb, áramvonalasabb miniszteri államtitkársá-
got, ami egy elég karakteres változást jelentett. A munkát rendesen elvégeztük,
és ez olyan referencia volt, hogy Pokorni Zoltán megkért, jöjjen be a minisztéri-
umba, mert neki erre a szervezeti hatékonyságra és közigazgatási tevékenységre
van szüksége. Igent mondtam, és 2000. június elsejével kineveztek az Oktatási
Minisztérium közigazgatási államtitkárának, tisztségemben 2002. május 29-ig
teljesítettem szolgálatot.

**Ezekben az években napirenden volt a felsőoktatási intézmények integrációja
vagy valamilyen mértékű átszervezése. Erről milyen emlékei vannak?**

1999-ben gondot jelentett, hogy túlterheltek voltak a felsőoktatási intézmények.
Akkoriban évente 150-160 ezren jelentkeztek, és nem az volt a probléma, mint
manapság, hogy konganak az intézmények az ürességtől, mert nincs elég hall-
gató, hanem az, hogy fel tud-e szívni annyi hallgatót a felsőoktatási rendszer.
Az 1990-es évek végén hihetetlen egyetemalapítási konjunktúra volt, az integ-
rációt valójában üzemszervezési szempontból kellett végrehajtani. Látszott már

ugyanis, hogy ekkora intézményrendszert az akkori tudományos-egyetemi elit nem tud működtetni. Az oktatókat és a felsőoktatási adminisztrációt néhány egyetemre akartuk koncentrálni. Az akkori koncepció lényege az volt, hogy a fejlődőképes, gazdaságilag erős városokban ne főiskola legyen, hanem egyetem. Lényegében ebben a szellemben alapította az első Fidesz-kormány a Széchenyi István Egyetemet Győrben. Sok vita folyt 1999-ben az agrár- és egészségügyi ágazat felsőoktatási intézeteinek integrálásáról Debrecenben és Pécsen. Az agrárszféra számára ez máig fájó seb, és azóta is újra meg újra felmerül, hogy ezek beolvasztása hiba volt. Én azonban ma is úgy látom, hogy ésszerűbb, ha egy városban egy nagy tudományegyetem van, mint ha a felsőoktatási rendszer nagyon tagolt, intézményi és földrajzi szempontból egyaránt.

Ezek szerint két irányban haladt a felsőoktatás átalakítása ekkor? Az ágazatiság oldása, az egyes minisztériumokhoz kötött felsőoktatási intézményrendszer integrálása felé, valamint az elitképző egyetemek létrehozása felé? Milyen minták hatottak az integráció tervezése során?

Igen, ez a két irány létezett. Sokat számított, hogy az első Orbán-kormányban melyik minisztériumnak erősebb a pozíciója a Pokorni Zoltán vezette minisztériuméhoz képest. Ettől függően sikerült végrehajtani a három vidéki orvosi egyetem integrációját, kevésbé viszont az agráregyetemek, főiskolák esetében. Persze én nem voltam jelen a kormányüléseken, csak az eredményt láttam. Úgy gondoltuk, és én ma is így gondolom, hogy a felsőoktatás olyan, mint egy flotta, kellenek anyahajók, meg kellenek naszádok, és mindegyiknek megvan a maga dolga. A lokális munkaerőpiaci igényeket a főiskoláknak kell kielégíteniük, mint Németországban a Hochschuléknek. Ezzel szemben mindenhol hatalmasra duzzadt főiskolák jöttek létre, mindenhol médiaképzéssel. Ez nagy hiba. A Dunaújvárosi Főiskolának eredendően az lett volna a célja, hogy kielégítse a helyi Duna-ferr munkaerőpiaci igényét, ehelyett ott is média és kommunikáció szakokat tartottak fenn. A Széchenyi Egyetemet viszont mind a mai napig az ottani ipar húzza, az Audi. Ezeken a főiskolákon, kisebb egyetemeken kívül vannak a nagy tudományegyetemek, történelmi előzménnyel, Pécsen, Szegeden, Debrecenben, amelyeket multipotenssé kellett tenni az integrációval. Szerintem ez jól működik ma is. Miskolc kakukktojásnak számított, mert Miskolcon volt egy nehézipari egyetem, ahol létrejött a jogi kar meg a bölcsészkar, de vitatható színvonallal. Az volt a lényeg, hogy a nagy magyar városokban a helyi értelmiség megtartása érdekében legyenek erős tudományegyetemek.

Ekkor felmerült a későbbi Nemzeti Közszeroláti Egyetem integrációjához hasonló ötlet?

A Nemzeti Közszeroláti Egyetemmel kapcsolatban érdekes előzménynek tekinthető az Andrassy Gyula Német Nyelvű Egyetem megalapítása ebben az időben. 2001-ben a magyar, a bajor, a baden-württembergi és az osztrák kormányfő által kiadott ulmi nyilatkozat aláírása után elkezdődött az egyetem szervezése. Az ulmi nyilatkozathoz hasonló regionális politikai ambíciók hozták létre korábban a Közép-európai Egyetemet, a CEU-t Budapesten, amely egyfajta idegen testként működött a magyar felsőoktatás rendszerében. Az én feladatom az volt, hogy egyrészt a német–magyar együttműködést tető alá hozzam, ebben segített német háterem, mert diákkoromban több ízben kaptam németországi és svájci ösztöndíjat. Másrészt itt egy teljesen új intézményt kellett összerakni, az egyetem elhelyezésétől kezdve. Ez utóbbinál volt olyan elképzelés, hogy épüljön meg valamelyik németek lakta településen, mondjuk Budaörsön, de szóba került a Ludovika épülete is. Nekem viszont az volt az álláspontom, hogy a pesti belvárosban legyen az egyetem, ahonnan a hibás várospolitikai miatt az értelmiségi elit kiköltözött a kertvárosokba. Azt akartam tehát, hogy a komoly építészeti értéket képviselő épületek kapjanak megfelelő funkciót, ez valamennyire segíthette volna az elhanyagolt belső pesti kerületek újjáéledését is. Ott volt például az akkor az ELTE Szociológiai és Szociálpolitikai Intézetének otthont adó, igen rossz állapotú, régóta felállványozott Festetics-palota a Pollack Mihály téren, amelyről akkoriban az a vicc járta, hogy lassan már maga az ácsolat is védetté válik. A kormányzati döntés a leendő egyetemnek ezt az épületet adta, és 2001 decemberében én kaptam meg a feladatot a felújítás irányítására, valamint a tanulmányi rend, a curriculum kidolgozására. Az Andrassy Egyetem rendeltetéséről máig ható vita folyt. Az egyik lehetőség az lett volna, ha a bajor, osztrák, magyar stb. akadémiai-egyetemi életből kikerült személyek, emeritusok parkoló pályája lesz. Én ezzel szemben azt támogattam, hogy az egyetem váljon a szovjet Nemzetközi Kapcsolatok Intézetének (IMO), a híres diplomataképzőnek egy érdekes ellenpontjává, egyszersmind a magyar külpolitikában több mint száz éve létező nyugat-balkáni külpolitikai orientáció egyik bázisává, amely gyakorlatorientált, mély bölcséleti megalapozottságú képzést nyújt. Az járt a fejemben, hogy csináljunk egy olyan laboratóriumot, ahol arra képezzük ki a jövődiplomatákat, hogy éles helyzetben, például egy sajtótájékoztatón miként kell reagálni, mit kell mondani, különös tekintettel a médiaképességre. Csak utalni szeretnék arra, hogy egy külügyminiszter kvalitását nem a történelmi műveltség adja, hanem az, hogy tud-e röviden fogalmazni. Az Andrassy Egyetem indulása sajnos késett, már a Medgyessy-kormány adta át, aztán át is lényegült, és a 2003-ban létrehozott Habsburg Történelmi Intézettel kezdett rivalizálni. Az alapgondolat tehát az volt, hogy a magyar állam hozzon létre egy olyan intézményt, amely a közvetlen közszol-

gálai szakemberszükségletét, HR-igényét elégti ki nemzetközi összefüggésben is értelmezhető módon, szimbolikus környezetben. Az Andrássy Egyetem a Palota-negyedben, a „mágnásnegyedben” kapott reprezentatív épületet, a kora dualizmus kori országgyűlések helyszínei, az Olasz Intézet és a Nemzeti Múzeum közelében. Ennek üzenetértéke volt.

A miniszteri biztosi, illetve államtitkári ideje alatt voltak-e integrációs kísérletek a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemmel, a Rendőrtiszti Főiskolával és az Államigazgatási Főiskolával kapcsolatban?

Az Államigazgatási Főiskola 2000-ben beolvadt a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetembe. Én 1999 és 2002 között a nemzetvédelmi egyetemmel, a Rendőrtiszti Főiskolával nem foglalkoztam. Pokorni Zoltán és Pálincás József vettek részt a felsőoktatás átalakításáról folytatott parlamenti vitában, erről ők rendelkezhetnek információval. Akkor az volt a kiindulási pont, hogy egy autonóm felsőoktatási intézményrendszer kielégíti a magyar állam HR-igényét, így a jogi karok a közigazgatás, a rendőrtisztképzés a rendvédelem, a honvédtisztképzés pedig a honvédelem számára gondoskodik az utánpótlásról. Számunkra kicsit idegen test volt a felsőoktatásban a Belügyminisztériumhoz, illetve a Honvédelmi Minisztériumhoz tartozó Rendőrtiszti Főiskola és a nemzetvédelmi egyetem, ezekhez akkor mi az oktatási tárcánál nem is nyúltunk. Ami a rendőrtisztképzést illeti, ebben az időben Pintér Sándor belügyminiszter közreműködésével a magyar és az amerikai kormány kötött megállapodásokat az 1996-ban alapított Nemzetközi Rendészeti Akadémia működési feltételeinek biztosításáról. Szerintem Pokorni Zoltán reálisan felmérte, hogy első körben az agrár- és egészségügyi felsőoktatás területén lehet megvalósítani az integrációt. Ha ezt kiterjesztette volna a honvédelemre és a belügyre is, akkor a két tárca szembekerült volna az Oktatási Minisztériummal, és ez talán az egész folyamatot megakasztotta volna. Lehetséges, hogy ha 2002-ben a Fidesz maradt volna kormányon, ott is létrejött volna az integráció.

A 2002-ben megalakult Magyar Zoltán-törzsasztal milyen szerepet játszott a 2010 utáni integrációs törekvésekben?

2002-ben egy kicsit úgy éreztem, hogy a kormányváltás után, a közigazgatási szakemberek lecserélésével minden szempontból minőségi romlás állt be. Sokakkal folytatott beszélgetést követően 2002 októberében összejöttünk Cséfalvay Zoltánnal, Bártfai Bélával és másokkal a Magyar Zoltán-törzsasztal alakuló ülésére a Magyar Tudományos Akadémián, ahol jó viszonyban voltunk az akkori elnökkel, Vizi E. Szilveszterrel. Azt hiszem, hogy a közigazgatás szakmai elitje jött össze ott, kár lett volna, ha szétszéled. Nyolc év alatt ötvenhárom ülést élt meg

a Magyar-törzsasztal, közel száz tagja volt. Fürjes Balázstól kezdve hosszasan sorolhatnám, ki mindenki tartott ott előadást. Kicsit a Rotary Clubot vettük mintaként, egy laza szalon jellegű forma volt ez. Több hozadéka volt a törzsasztalnak. Egyrészt bizonyos embereket mentális és szakmai értelemben – az egyébként is kis méretű – közigazgatási elitben tartottunk, és ez a Fidesz 2010-es hatalomra kerülése után segítette a közigazgatási munkát. A másik következmény az volt, hogy a törzsasztal keretében, 2005–2006-ban Navracsics Tiborral elkezdtünk közösen dolgozni a polgári kormányzás programján. Ennek során felvetettem, hogy a gazdaságfejlesztési Széchenyi-terv mintájára a közigazgatást is brandelni kellene, főleg a közigazgatás önbecsülése végett. Az a véleményem, hogy a nagy történeti sorsfordulók – háborús vereség, gazdasági válság, politikai összeomlás után – a névtelen hősök elkezdtek működtetni a magyar állam gépezetét, és csodát tettek. Erről tartottam is előadást a törzsasztal egyik összejövetelén. A magyar önképbe beépült az, hogy háborút Mátyás király óta nem nyertünk, és ez kudarcúrtó képességünkre is negatívan hatott. Pedig a magyar közigazgatásnak nincs miért szégyenkeznie, mert 1867, 1920, 1945 tanulságai mind arról szóltak, hogy a magyar államapparátus nagyon nehéz helyzetből fel tudott állni, és fel tudott építeni egy olyan hátteret, amelyből a gazdasági prosperitás el tudott indulni. Elhatároztuk, hogy elkészítjük a Magyar-jelentést. Akkor fogalmazódott meg az állami szervezetkataszter terve. 2006-ban nem nyert a Fidesz, így még négy évünk lett felkészülni a feladatra, dolgoztunk tovább. 2009-ben már látszott, hogy a Fidesz fog győzni, ezért elkezdtuk Navracsics Tiborral élesíteni a koncepciót. Arra gondoltunk, hogy egy komplexebb dolgot kellene csinálni. Nagyjából kialakult a fejemben, hogyan nézne ki, ezt később a Magyar-programnál le is írtam. Ez egy rugalmas értelmezési keret volt, már nemcsak feladat- és szervezetkataszter, hanem szó volt benne a közigazgatási eljárásokról és a személyzetről is. Utóbbival kapcsolatban kezdtünk el azon gondolkodni, hogy honnan jön a személyi állomány a magyar közigazgatásba. Meg kellett nézni, hogy mit tudunk a helyzet javításáért tenni. Kis Norberttel nagyon jó, baráti viszonyt ápoltam, folyamatosan jelezte nekem, hogy a Corvinus Közigazgatástudományi Karán milyen munka folyik. Mondtam, hogy valahogy a kart jobban be kellene vonni a folyamatokba. Valahol itt jöhetett elő egy közszolgálati-közigazgatási egyetem ötlete.

Hogyan jött az ötlet a honvéd- és rendőrtisztképzés idecsatolására?

A helyzet úgy hozta, hogy a 2010-es kormányváltás után nagyon erős Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium jött létre, a ciklus elején a miniszterelnök tudatosan felértékelte a közigazgatás szerepét. Nekem is nagy hatásköröm volt kifogásolási joggal rövid regnálásom idején. Ez egy rendkívüli jogrend logikájából következett.

Korábban a közigazgatás belügyi területnek számított, most folyamatosan voltak közös ügyek Pintér Sándor belügyminiszterrel, aztán a közszolgálati képzésnél szóba jött a rendőrtisztképzés kérdése is. Így nagyjából kialakult az a modell, amelyről az Andrássy Egyetem kapcsán már beszéltem, és amelynek lényege az intézményi autonómia és a közszolgálati HR-igény összhangja volt. A kormány megrendelőként lép fel közvetlenül, és nem a professzorokkal tárgyal a képzés tartalmáról, hogy ne torzuljanak az információk. Összeállt a háromtagú liga, a Honvédelmi Minisztérium, a Belügyminisztérium és Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium, ahol az első kettő rendelkezett önálló felsőoktatási intézménnyel, ezért leginkább az államigazgatás-tudományi területen volt tennivaló, amely a Corvinus Egyetemhez tartozott.

Hogyan jött szóba a Ludovika a közszolgálati egyetem épületeként?

Szarka Gábor 2009-től beszélt erről, és én is jól ismertem a Ludovikát. Külföldön járva gyakran irigykedtem, hogy egyik vagy másik épület ma is azt a funkciót szolgálja, mint akkor, amikor megépült, például Bécsben a Kunsthistorisches Museum vagy a Naturhistorisches Museum. Ilyenkor mindig úgy éreztem, hogy a csodával határos módon megmaradt Ludovika érdemtelenül rossz helyzetben van, pedig sokkal többre lenne hivatott. Ugyanarra gondoltam, mint a Festetics-palota és az Andrássy Egyetem esetében: ez egy kiváló lehetőség az egyetem campusa számára és a városrehabilitációra is. Az ötlet Hende Csaba honvédelmi miniszternek is tetszett.

Az ötlet mikor merült fel?

2010 nyarán.

Amikor a tárcaközi egyeztető bizottságok elkezdtek dolgozni?

Igen, amikor elkezdődött ez a munka, kidolgoztattam a Ludovika épületére vonatkozó koncepciót, amely eltért attól, ami most megvalósult. Nekem más volt az álláspontom, nagy campust szerettem volna. 2010 nyarán bejártam a Ludovikát, nagyon nagy hatást gyakorolt rám, hogy mi minden maradt meg, milyen lehetőségek rejlenek ebben az ingatlanban. Ezeket egy egyszerű halandó nem láthatja, mert nem jut be a BKV autóbuszgarázsába. Takács Viktor barátommal, a XI. kerületi főépítésszel meg is terveztettem a Ludovika Campust. A terv 2010 nyarának végére – Kocsis Máté VIII. kerületi polgármesterrel egyeztetve – el is készült. Én akkor úgy képzeltem, hogy az a rész, ahol most a kollégium épült, maradjon park, a mögötte lévő szlömös, rossz állapotú Korányi utcai házakat kellett

volna aránylag olcsón megvenni, és helyükre a kollégiumot felépíteni. Megvolt tehát az elhelyezés és a tanulmányi rend, a curriculum koncepciója. Elmentem a Rendőrtiszti Főiskolára, a Sárkány ezredes úr által tartott értekezletre, és ellátogattam a nemzetvédelmi egyetemre is. Utóbbit ismertem a Doktoranduszok Országos Szövetségének elnökeként, de a Tavaszi Szél konferencia miatt is. Mindkét helyen jól látszott, hogy erős karakterrel bíró intézmények: a nemzetvédelmi egyetemnek volt tudományos beágyazottsága, de morális és orientációs válsággal küszködött, a Rendőrtiszti Főiskolán pedig a tudományos színvonalat kellett emelni. Ez állt a Corvinus Egyetem Közigazgatástudományi Karára is, ahol a jogi oktatást akadémiai szempontból fel kellett húzni. Az ott oktató Kis Norbert kapta ezt a feladatot, és kinevezték a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium miniszteri biztosává. Ő koordinálta a folyamatot, széles látókörrrel és nagy munkabírással. Azt hiszem, komoly gesztust tett a belügyminiszter és a honvédelmi miniszter azzal, hogy beadták a közösbe a Rendőrtiszti Főiskolát és a nemzetvédelmi egyetemet, mert az integrációt a KIM dominálta. Szerintem Pintér Sándor és Hende Csaba is komoly konfliktust vállalt fel ezzel a tárcáján belül. A tényleges integráció részleteinek irányítására aztán létrejött a Fenntartói Testület, ahová a Honvédelmi Minisztérium Szarka Gábort, a Belügyminisztérium Janza Frigyeszt, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium pedig engem delegált. Érdekesség, hogy a külügy is szeretett volna beszállni a közszolgálati integrációba. Prőhle Gergely a diplomataképzést szerette volna ide bevinni. Én ezzel nem értettem egyet, mert az volt a benyomásom, hogy az echte közszolgálati fegyelemben kinevelt diplomatákat nem fogadja be a külügyi elit. Inkább azon dolgoztam volna, hogy az Andrássy Egyetemet visszatérítsük arra, amire létrejött, tehát a korszerű, digitális világban is otthonosan mozgó, a Facebookot, a Twittert is jól kezelő diplomaták képzésére, mert az Andrássy Egyetem kissé bölcsész jellegűvé vált. Ennek is megvan persze a maga értéke, de akkor mi nem ezt néztük.

A Zrínyi Nemzetvédelmi Egyetemen és a Rendőrtiszti Főiskolán az oktatók és a hallgatók, illetve az intézmények vezetői hogyan fogadták az integráció hírért?

A Zrínyin 2010-ben drámai helyzet állt elő Szabó rektor úr ügye miatt, ott inkább örültek, hogy új történet tud elkezdődni, és Hende miniszter úr is erősen beavatkozott. Ott nem éreztem problémát a fúzióval kapcsolatban. A Rendőrtiszti Főiskolán voltak, akik nem örültek, azonban a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium elég erős volt, és Pintér Sándor is az integráció mellé állt. Onnantól pedig a parancsot végre kellett hajtani. Az biztos, hogy komoly ellenállás alakult ki, de ennek részleteit teljes egészében nem ismerem, mert az integrációból 2011 végétől fokozatosan kiszáll-

tam. Patyi András rektorra történt kinevezése után, nagyjából 2012 augusztusáig kormánybiztosként leginkább őt segítetttem úgy, hogy közben háttérbe húzódtam.

| **Köszönjük a beszélgetést!**

Az interjút készítette: Szécsényi Mihály és Toldi Lóránt